

1. Statement of work process

I arrived at Can Serrat full of questions and a project description that did not resonate. I had written it over a year ago, closer to the passing of my grandmother, whom was the foundation of the work – yet I no longer wanted that work to be about grieving. While at Can Serrat, among the same trees, the same bushes, the same earth, the same food and the same language that I grew up among, I began to understand that grief was a trigger, not the topic. That the passing of my grandmother was forcing me –gently– to try and tell a bigger story – the story of my attachment to land, in Ibiza.

My stay at Can Serrat allowed me to stop (almost) everything in my daily life, create a whole new routine, make new space for reading and writing, and connect to my roots by being close enough, but not too close. The house – this fantastic, incredible Frankenstein building– was a central element, and the mountain was another one. I had never been to Montserrat before, I now know why – because I had to meet the mountain in this way, being able to walk on it every single day, for a month straight, as the summer came to die into the dark, sweet depths of early November.

And I would have not believed in the potential of the project so strongly, had I not been able to share this artistic process with fellow creatives whose processes and different stages of work became a fundamental companion through this journey.

2. Project description

The work is a non-fiction narrative piece about attachment to land in Ibiza, where I am originally from. Structured in short chapters, I am weaving different voices, using first person writing, but non-human narrators. My family are the main characters, and my grandmother the central figure, but I am choosing to keep them all blurry – it is the transformation of the land what is the most important happening.

3. Title of sample of work

(Des)arrelar, com un arbre, fora terra

(Working title)

4. Sample of work

1.

Encara em fan mal els ossos. Record com em varen arrencar. Pens que no volien fer-me mal, però a jo m'havia costat molt fer créixer els darrers centímetres que havia tret aquell any. Se'm trencaren. Se'm trencaren les puntes de les arrels i se'm destruï la feina d'aferrar-m'hi fort, a aquella terra que m'estimava. Me l'estimava molt.

El record de créixer-hi em sembla un somni, ara, queda molt lluny. Record la fesomia dels tersos ordenant el paisatge. Els dos safarejos, un de més gran i un de més petit; el molí, amb aquelles aspes tan grans que cuidaven fer por. L'olor de la mar a prop, on anys endarrere els pagesos havien dut el bestiar. Els ametllers veïns, l'arada antiga, la mula caparruda. La sèquia de ciment d'herència àrab, recta i contundent, partint terra endins a regar-mos als del tancó: tarongers, llimoners, albercocs, i a jo.

Encara em fan mal les venes. "Aquesta terra no és nostra", els sentia dir sovint. L'amo els hi deia que es quedessin, jo ho sabia perquè els que estaven més prop del camí cap a la casa gran els havien sentit parlar, i les cadeneres m'ho havien explicat. Però el de les espadenyes plenes de terra i el capell ple de suor ja ho havia decidit. No sé si en aquell temps ho sabia, que poc després, allà mateix, el ciment i l'asfalt cobriren la terra i ofegarien les arrels dels arbres i les aspes de tots els molins del veïnat.

Les cadeneres deien que la mar quedava massa prop com per a que allò sobrevisqués l'embat de l'avarícia. Jo temps enrere no me les creia, però me vaig equivocar. Progrés, en digueren. Encara li'n diuen.

No pogué venir tothom. Un dia va arribar una retroexcavadora i mos tragueren a alguns de naltros. Les meues no foren les úniques arrels que es varen trencar. Mos arrencaven amb cura, però quanta cura pot tenir una màquina a la que només li han ensenyat a desfer?

Només alguns dels desarrelats varem sobreviure. Mentre partíem, record mirar, de costat jaient estret dins aquell camió polsós, els que es quedaren. Fileres d'ametllers i tarongers, emmarcant els safarejos i la casa blanca de dos plantes. Les cadeneres cantaven trist i els teulats volaven *arregirats*. Abans d'enfilat cap a l'església, a llevant vaig veure les gavines, atracant-se amb vol decidit a menjar-se els cucs de la nostra terra remoguda.

2.

Jo ja hi era quan arribaren.

Venien tristos, què us he de dir.

[...]